

příslušné částky do rukou opatrovnice, nýbrž že jest mu složiti je pro pozůstalost dítěte u soudu pozůstalostního. Má-li matka Marie V-ová nebo osoba třetí za to, že jí přísluší nárok na tyto částky proto, že ona hradila výživu dítěte v uvedené době, může přihlásiti svou pohledávku k pozůstalosti, a bude pak na soudu pozůstalostním, aby v té příčině dále po zákonu jednal. Potud bylo podle §u 16 nesp. říz. vyhověti mimořádnému dovolacímu rekursu a v tom směru byla změněna usnesení nižších soudů.

Čís. 3896.

Je-li v pozemkové knize zapsáno vlastnictví pro »měšťanstvo v X.«, nepřísluší do usnesení knihovního soudu stížnost městské obci X. ani jednotlivému měšťanu.

(Rozh. ze dne 27. května 1924, R I 420/24.)

Soud první stolice vyhověl žádosti podpůrného spolku příslušníků v-ských ve V., by ve vl. čís. 668 poz. knihy kat. obce V. bylo poznamenáno, že měšťané v-ští tvoří nyní spolek s názvem: »Podpůrný spolek příslušníků v-ských ve V.«. Rekursní soud k rekursu městské obce V. a Františka R-a žádost zamítl.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu »Podpůrného spolku příslušníků v-ských« zrušil napadené usnesení a odmítl stížnost městské obce V. a Františka R-a do usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud sice, zkoumajе stížnost městské obce V., zastoupené jejím starostou Vojtěchem R-em a Františka R-a ve V. obíral se oprávněním těchto stěžovatelů ke stížnosti, ale vyslovil, že jsou oprávněni oba ke stížnosti. Ohledně městské obce V. z toho důvodu, že dle §u 22 stanov jednoty měšťanů města V. v případě jejího zrušení má býti předáno její jmění obci města V., ohledně Frant. R-a, poněvadž dle dekretu ze dne 12. prosince 1912 obdržel měšťanské právo. Miní tedy rekursní soud, že jsou usnesením první stolice jejich práva ohrožena. Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti. Kromě žadatele jsou k podání rekursu v knihovních věcech oprávněny osoby, v §u 123 pod čís. 1 až 4 knih. zák. uvedeně, a dále osoby, které jsou knihovním zápisem poškozovány, třeba by ani dle §u 123 knih. zák. o jeho povolení nemusily býti vyrozuměny. Že stěžovatelé k osobám, v §u 123 pod čís. 1 až 4 knih. zák. uvedeným, nenáleží, je zřejmo, neboť podle knihovního výpisu jest na nemovitostech, o které běží, jako vlastník zapsáno »měšťanstvo v-ské«. Okolnost, že dle §u 22 stanov jednoty měšťanů města V. v případě jejího zrušení má býti předáno její jmění obci města V., jest pro otázku oprávněnosti k podání rekursu v této knihovní věci bez právního významu, poněvadž nebylo prokázáno, že by jednota už byla zrušena, ale také nebylo prokázáno předloženými listinami, že by jednota

měšťanů města V., ostatně již změněná v podpůrný spolek příslušníků v-ských a s ním arci totožná, byla právně totožnou s »měšťanstvem v-ským«, pro které jest na řečených nemovitostech zapsáno vlastnické právo. Ale i kdyby nakrásně nastala již okolnost, v §u 22 stanov předpokládaná, přešlo by jmění »měšťanstva v-ského« dle citovaného ustanovení pouze do správy obce města V. jako jmění účelové se zachováním právní povahy právnické osoby (§ 26 obč. zák.) a byla by tato právnická osoba nebo její representant jediné ku stížnosti oprávněna. Jelikož se tato právnická osoba dosud neutvořila, není potřebí zkoumati, zda obec ji zastupuje, zvláště, když obec ani jejím jménem nepodala stížnosti. Pokud jde o druhého stěžovatele, Františka R-a, ani tu není závažno, že dle dekretu ze dne 12. prosince 1912 obdržel měšťanské právo, neboť tím ještě není prokázáno, že se stal údem toho »měšťanstva v-ského«, pro které na řečených nemovitostech vloženo vlastnické právo. Toho neprokázal ani předloženými stanovami, neboť ty podle §u 5 stanov předpokládají přijetí měšťana výborem za člena, čehož právě stěžovatel neprokázal. Bylo tedy uznati, že stěžovatelé ku stížnosti nejsou oprávněni; proto bylo napadené usnesení zrušiti a jejich stížnost odmítnouti jako nepřipustnou. Pakli měšťanstvo města V. nebo některá jiná právnická, nebo některá fysická osoba se cítí stížena ve svých právech, může podle platných zákonných předpisů podati žalobu u příslušného soudu.

Čís. 3897.

Pokud jest Bankovní úřad ministerstva financí oprávněn vystupovati vlastním jménem na soudě.

Bankovní úřad ministerstva financí jest oprávněn domáhati se zaplacení lombardního dluhu ze zápůjčky, poskytnuté Rakousko-uherskou bankou.

(Rozh. ze dne 27. května 1924, R I 431/24.)

Žalobu, již domáhal se Bankovní úřad ministerstva financí zaplacení lombardní zápůjčky poskytnuté žalovanému Rakousko-uherskou bankou, procesní soud první stolice zamítl, upřev žalobci aktivní oprávnění ku sporu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, v jednání pokračoval a věc znovu rozhodl, nepřihlížeje k uplatněnému důvodu zamítačímu. Důvody: Strana žalující napadá rozsudek prvního soudu pro nesprávné právní posouzení věci a činí tak důvodně. Prvý soud zamítl žalobu, vycházeje z právního předpokladu, že strana žalující nemá k tomuto sporu aktivní legitimace, leč podle názoru soudu odvolacího není tento předpoklad správným. Prvý soud dospěl k svému úsudku slovným výkladem ustanovení §§ů 3 a 4 nařízení ze dne 6. března 1919, čís. 119 sb. z. a n., pokud se týče §§ů 2 a 38 nařízení ze dne 12. května 1919, čís. 246 sb. z. a n., avšak s tímto slovným výkladem nelze vystačiti, ježto odporuje úvahám věcným, vyplývajícím z účelu, k jakému Bankovní úřad byl zřízen, a z oboru působnosti, který mu byl přikázán.